

Nefa-Joensuu ry:n

Postmoderni Nahkiainen

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
ISYY WANT YOU FOR THE BOARD	8
Kuvakollaasit	11
Katsausta loppuvuoden elokuvaan	12
Työharjoittelussa virheistä oppii ja kokemus karttuu	16
Vuoden tärkein juhla	19
Paskaa vai timanttia?	20
Kuvauspäivän bloopers – Pieleen menneet otokset	23
MP	27

Postmoderni Nahkiainen 2/2020

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. *Päätoimittaja:* Emmi Mäkelä

Taitto: Santtu Heikkonen

Kirjoittajat: Emmi Mäkelä, Eveliina Scharin, Emmi Rajavuori, Miia Hartikainen, Santtu Heikkonen, Laura Väänänen

Kannen kuva: Miia Hartikainen

Pääkirjoitus

Tip tap ja tervetuloa lukemaan melkein tuiki tavallista Nahkiaista. Tavallista siksi, etten harmikseni päässytäkään vielä värkkäämään juhluvuosinumeroa – mutta ei-niin-tavallista siksi, että tämäkin numero tulee olemaan olemassa vain tällä tavoin online-muodossa. Emme saa printattua vihkosta siis tälläkään kertaa, mutta ainakin voimme nauttia värigrafiikasta paljon paremmin nettilehdessä.

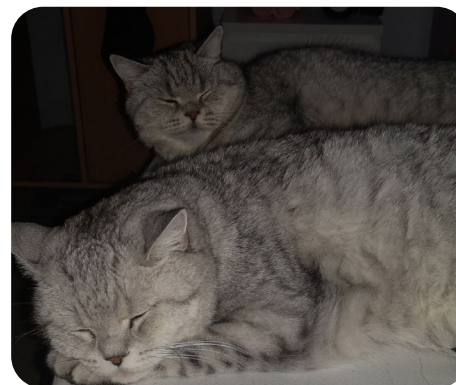
Moni kokee marraskuun varsin ankeana aikana, mutta nefavuodenajoissa marraskuu on usein mitä parhainta aikaa. Fuksien järjestämät pikkujoulut saavat joka vuosi ne vanhimmat ja väsyneimmätkin nefakarhut kömpimään koloistaan juhlaloistoon - paitsi että ei, nekin piti perua. Mutta sentään syyskokouksessa saatiin hallitukseenkin

uutta, raikasta verta. Nyt kuulosti tuo lause aika kammottavalta, mutta ymmärsitte varmaan, mitä tarkoitan. Kukaan ei toistaiseksi tätä minun pestiäni halunnut, joten saatte lukea levottomia pääkirjoituksia vielä jonkin tovin. Kiitos, että luette!

Vaikka itse en rupea joululaulurenkutusta kuuntelemaan vielä pitkään aikaan, niin toivotan silti jokaiselle lukijalle mukavaa joulunodotusta (tai odottamattomuutta).

Loppua sulostuttamaan vielä kuvia uneliaista lemmikeistä.

Emmi Mäkelä

Puheenjohtajan palsta

Heissan!

Joko tässä kohtaa saa sanoa, että on aivan rikki ja loppu tämän etäilyn kanssa? Tähän syksyyn saakka onnistuin välttämään kuuluisat Zoom-luennot muutamaa poikkeuskertaa lukuun ottamatta ja koko kevään tein suorituksia vain esseenä tai etätenttinä.

Nyt syksyn aikana on tullut kuitenkin istuttua Zoomissa varmaankin enemmän, kuin edes tavallisilla luennoilla koko yliopiston aikana. Toki syy tähän saattaa löytyä myös siitä, että kun työnarkomaani kuuli opintojensa olevan gradukursseja ja harjoittelua vaille valmiina (= liian vähän opiskeltavaa, liian paljon vapaa-aikaa), oli pakko keksiä jotakin hauskaa puuhasteltavaa. Minulle tämä hauska puuhastelu olikin tuutorointi, jota kyllä olen miettinyt omasta fuksivuodestani lähtien mutta jolle ei koskaan ole ollut sopivaa hetkeä.

Mutta enhän minä nyt ihan tällaiseen tuutorointiin ollut lupautunut tai valmistautunut. Kun

tammikuussa tuutoriksi hain, oli mielessä ajatus perinteisistä pitkistä päivistä yliopistolla, erilaiset leikit alkukivillä, ihana kaupunkisuunnistus fuksien kanssa jne jne jne. Kevään tuutorikoulutukset pidettiin Zoomissa (JEE!!!!), mutta koulutuksissa kuitenkin suhtauduttiin vielä hyvinkin optimistisesti siihen, että syksyllä pääsemme normaali yliopistolle. No sitten lopulta kun tuli tieto, että koko tuutorointi järjestetään etänä (plus 25 fuksin sijasta meille tulee noin 40 uutta opiskelijaa), oli ensimmäisenä ajatuksena lyhyt ja ytimekäs ”voi

helvetti”.

Aikani kriiseiltyäni ja viinipäissäni kaikille mahdollisille ihmisille valitettuani yritin saada otetta koko hommasta ja antaa sille mahdollisuuden. Kaikki tuntui niin pirun vaikealta ja hankalalta, kun opiston suunnalta ei anneta selkeitä ohjeita mitä saa/ei saa tehdä ja ainakin itse olen niin surkea koneiden kanssa, että vaikka kalvosulkeiset Zoomissa onnistuvatkin, on ryhmäyttäminen äärimmäisen hankalaa (etenkin kun ei oikein muutenkaan osaa mitään ryhmäytymisjuttuja, ja sitten pitäisi

tyhjästä keksiä jotain verkossa toteutettavaa).

Eikä tilannetta tosiaan helpota se, että tietokoneeni mikki on rikki eikä se tunnista kuulokkeitani, joten minun Zoomailut toimivat aina niin, että iPadilla rakuttaa Zoom ja vieressä minulla on erikseen kone auki jolla teen muut hommat. No kuitenkin sitten kesän aikana opeteltiin Zoomin käyttöä, panikoitiin tulevaa syksyä ja rekryttiin meille extratuutori (Tänks Liis-hy <3) ja lopulta syksyyn lähdettiin pelokkaina ja varovaisen toiveikkaina.

Kyllähän se syksy sitten kuitenkin lähti ihan hyvin käyntiin, mikäli ei lasketa 10h ruudun tuijotuksesta seuranneita päänsärkyjä ja kofeiinista täriseviä käsiä. Kaikki "virallinen" tuutorointi hoidettiin Zoomin kautta ja koska noin puolet uusista opiskelijoista olivat etäopiskelusta huolimatta muuttaneet Joensuuun (JEE!!!), päästiin sentään jonkin verran pitämään "perinteistä" tuutorointia (= piknikkejä, kuppiloissa istumista, kampuskierros, kaupunkisuunnistus). Yhteenvetona tässä kohtaa tästä tuutoroinnista voisi sanoa, että alkuun olin innoissani, ja sitten kauhuissani, mutta lopulta varsin tyytyväinen omaan suoritukseeni tuutorina ja äärimmäisen kiitollinen meidän uusista opiskelijoista ja heidän pitkästä pin-

nastaan tällaisen höselön sähläriin kanssa.

Oli myös aivan mahtavaa, että syksyllä päästiin järjestämään tapahtumia, ja siis ihan oikeita kasvokkain olevia tapahtumia eikä pelkkiä zoom-häpäkkeitä! Vaikka välillä meinasikin usko loppua ja hermot mennä tapahtumien turvallisuutta miettiessä, mutta miun mielestäni meidän tapahtumatii mi ja koko hallitus sai järjestettyä oikein toimivia tapahtumia, joissa ihmiset viihtyivät ja naurua riitti. Eihän se Silja Line Special ihan samanlainen turvaväleillä ole, mutta kaverin kanssa samaan tahtiin heiluminen parin metrin välillä on parempi, kuin ei heilumista ollenkaan.

Tässä kohtaa pitäisi sitten varmaan tehdä taas jotain yhteen-

vetoa ja summausta. Vuosi on lo-
puillaan ja paljon on tapahtunut,
mutta vaikka vuodessa on ollut
paljon hyvää ja paljon paskaa, toi-
von todella että ensi vuosi olisi jo
"normaalimpi", tai ainakin enna-
koitavampi kuin tämä. Tämä vuosi
on ollut jatkuvaa nopeatempoista
tunteiden vuoristorataa toiveikkuu-
den ja epätoivon välillä, höystetty-
nä ilolla, surulla, ahdistuksella, pa-
niikilla ja turhautumisella (eikä sovi
unohtaa eksessiivistä viininjuontia
kahvimukista luennon aikana).
Mutta luojan kiitos tästä selvittiin,
ja kiitos siitä kuuluu parhaille opis-
kelutovereille ja kanssakärsijöille,
joille on aina tiukan paikan tullen
tilittää ja valittaa.

Ainakin vielä tätä palstaa kirjoittaessani olen sillä ajatuksella, että hallitushommat saavat nyt minun osaltani jäädä. 4 vuotta hallituksessa on mielestäni ihan kiitettävä aika, ja nyt ehkä olisi minun aikani siirtyä muihin hommiin ja keskittyä vihdosta viimein omiin opintoihini.

Hallitusvuodet ovat olleet opiskeluelämäni parasta aikaa, enkä usko että olisin saanut yhtä paljon hyviä ystäviä yliopistolta

ilman Nefaa ja Nefassa toimimista. Hallituksista on muodostunut ainakin minulle aina oma pieni nefaperhe, jonka kanssa on saanut jakaa iloja ja suruja siinä samalla, kun hoidetaan nefahommia ja pidetään ainejärjestöä pystyssä.

Kiitos siis vielä kaikille nefan hallituslaisille sekä ihanille kulttuurintutkijoille, jotka ovat käyneet tapahtumissa ja osallistuneet tavalla tai toisella nefan toimintaan – ilman teitä Nefa ei olisi sellainen, kuin se nyt on!

Moikkaillaan, nähtäillään ja kilistellään jatkossakin!

HösöPj-Eve

ISYY WANT YOU FOR THE BOARD

Pienen Nefalaisen tarina koronavuodesta ylioppilaskunnan hallituksessa.

”Jos minulle olisi 10 vuotta sitten sanottu, että joskus olen toiminut ylioppilaskunnan hallituksessa, olisin nauranut paskaisesti” on lause, jota toistelen aika monen muunkin elämäkokemuksen edessä aina uudelleen. Vähänpä tiesi tuo Emmi aikanaan. Ja melko vähään näytti itseensä luottavan.

Lähdin hakemaan ylioppilaskunnan hallitukseen 2019 hie-
man leikilläni, koska ajattelin että olisihan se kokemus ja saisin samalla ehkä myös vähän nähtyä sitä mihin minulla olisi rahkeita. Kun

hakuun kuuluvat realiteetit alkoi-
vat paljastua (neuvotteleminen, ha-
kijapaneeli ja ihan itse edustajisto)
alkoi vähän hirvittää. Olinkohan
nyt tullut lähteneeksi johonkin mis-
sä vain nolaan itseni. Enhän minä
näistä jutuista mitään tiedä?

Jostain syystä omassa pääs-
sä ajattelin, että kaikki ylioppi-
laskunnan hallituksessa toimijat
olisivat isoista järjestöistä, isoilla
taustavoimilla, paljon kokemuk-
sella hakevia ”maailma on valmis”
tyyppejä, jotka osasivat kaiken. To-
dellisuus oli kuitenkin todella eri-

lainen. Jokaisen taidoille oli oma lo-
konen. Sainkin mielettömän paljon
apua ja kannustusta ja lopulta jopa
uskoin siihen, että saattaisin päästä
läpi! Minulla oli taitoja, joita tässä
kysyttiin. Juuri minulla! Hurray!

Joulukuussa läpikäydyt
”koulutukset” läpipääsyn jälkeen
ja sektorien kanssa työskentely toi
kuitenkin huolta mukanaan. Osai-
sinko puhua henkilökunnan kans-
sa, olisiko minulla mitään sanotta-
vaa näihin juttuihin, joiden parissa
työskentelisin ja mitä jos mokaan.
Huoli ei ollut aiheellinen mutta

melko tavallinen. Eihän sitä voi osa-
ta, jos ei koskaan edes kokeile.

Mitä kaikkea tässä vuodessa sitten
tuli koettua? Ihan ensimmäisenä
voisi yrittää listata kaikkea kivaa
ja lopulta vetää kaiken yli isolla
KORONA, ja sitten sen päälle vielä
maalata jotain kivaa peittääkseen
vauriot. Sen verran on ollut hai-
pakkaa. Alkuvuoden suunnitelmat
vuosijuhlaedustuksista, minulle
tulleista vapun suunnitteluista ja

muista odotetuista kokemuksista haihtui hetkellisesti savuna ilmaan, kun tieto pandemiasta pamahti niskaan. Siellä sitten rämmittiin pikkuhiljaa takaisin ylös ja otettiin haltuun paljon kaikkea uutta ja erilaista, osittain tilanteen pakosta, osittain koska jotain oltiin haluttu kokeilla jo aikaisemmin muttei ollut tilaisuutta.

Loppujen lopuksi sain joukon uusia kokemuksia, joita ei varmasti olisi saanut jollei tilanne olisi se mikä on. Vuodessa ISYYn hallituksessa olen päässyt kokeilemaan radiotoimittamista, opetellut sietämään kuvatuksi tulemistä sekä työstänyt etänä toteutettavaa excursiota virtuaalibusseilla (meidän bussin takaosassa oli sauna, uskoa tai älkää). Olen myös jakanut kaupunkisuunnistuksen uusioversion QR-koodeja pitkin kaupunkia, pussikaljotellut kaverin olohuoneessa aamuun asti, kun baarit oli suljettu, katsellut virtuaalisia vuosijuhlia, kokeillut D&Dtä (Mul on omat nopatki!), opetellut kriisiviestintää ja niitä todellisia yhteistyötaitoja vaikeassa tilanteessa. Olen myös saanut uusia ystäviä, kenties loppuelämäksi. Aika paljon se. Ja vielä puoli leikillä haetuksi pestiksi.

Tämän kirjoituksen piti olla sellainen puoli mainos kaikille rakkaille kulttuurintutkijoille siitä, että olkaa rohkeita ja tavoitelkaa asioita, vaikka aluksi hieman leikillään. Ja myös kuulutus siitä, että meillä kulttuuri-ihmisillä on tarvetta ja paikka ylioppilaskunnankin kaltaisessa organisaatiossa. Olemmehan kaikki sen jäseniä.

ISYYn uuden hallituksen haku on kenties jo päättynyt tämän lehden tullessa painosta, mutta toimikoon tämä kipinä, joka jää takaraivoon sitten ensi vuotta ajatellen. Juuri sinua tarvitaan. Ja juuri sinulla on jotain sellaista osaamista, jota muilla ei ole.

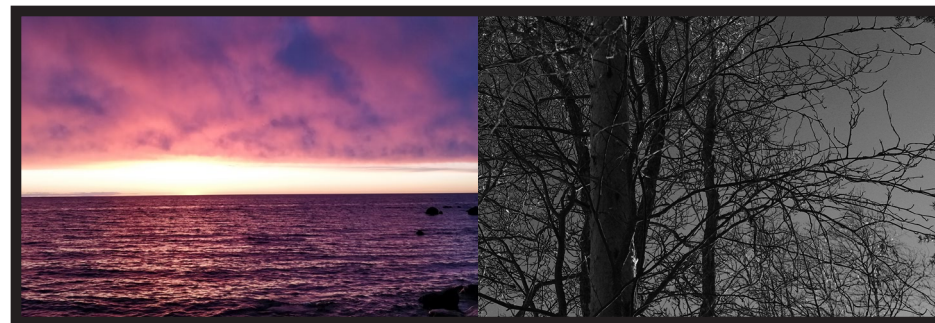
Emmi Rajavuori

Kuvakollaasit

Metus

Valo

Katsausta loppuvuoden elokuviin

Korona-aikaan olemme saaneet nauttia laadukkaista kotimaisista elokuvista. Meille on tarjoiltu esimerkiksi maahanmuuttajaperheen kokemuksista kertova *Ensilumi*, arkkitehti **Alvar Aallosta** kertova *Aalto-dokumentti* ja *Reindeerspotting*-huumedokumentin jatko-osa *Lost Boys*. Kiinnostavilta tapauksilta vaikuttavat myös suomalaisviro-laiseksi Lappi-länkkäriksi sanottu *Viimeiset* ja keskiaikaan sijoittuva kotimainen komedia *Peruna*.

Samaan aikaan kansainväliset tuotannot ovat pääsääntöisesti tauolla ja elokuvateattereihin suolletaan paljon halpiselokuvia, jotka muutoin eivät välttämättä olisi päässeet teatterikierrokselle. Sellaisilta vaikuttavat näkemättä sosiaalisella medially ja karulla huonepakopelillä mässäilevä *Follow Me* ja *Happy Death Day* -elokuvien tekijöiden *Freaky*, jossa teinityttö ja sarjamurhaaja vaihtavat kehoja. Näiden kahden koko annin näin jo trailereista.

Syyskauden elokuvatarjon-
nasta löytyy kuitenkin myös kansainvälisten elokuvien helmiä. Näi-

tä ovat esimerkiksi psykologinen jännäri *Saint Maud* sekä teattereihin palaava *Parasiten* ohjaajan *Memories of Murder* vuodelta 2003.

Innolla odotan myös mitä elokuvia Joensuussa 5.12. järjestettävä kauhuleffafestari Cinemare tarjoaa. Sinne on julkistettu jo argentiinalainen folk-kauhuelokuva *Luz – Flower of Evil*, joka vaikuttaa kiinnostavalta tapaukselta. Mutta nyt arvioin muutaman syksyltä mieleen jääneen elokuvakokemukseni.

Tove – Suurella sydämellä taiteesta ja ihmissuhteista

Ensi-ilta 2.10.2020
Draama

Olin odottanut kauan elämäkertaan inspiroivasta taiteilijasta, jota olen ihailnut pienestä pitäen. Olin innoissani, kun kuulin, että elokuvan ohjaa **Zaida Bergroth**, jonka aiemmista elokuvista, kuten *Miami* ja *Skavabölen pojat* olen tykännyt. *Toven* ohjaus on myös todella on-

Kuvaaja Sami Kuokkanen /Helsinki Filmi

nistunut.

Tove Jansson hakee itseään niin taiteellisesti kuin ihmissuhteissaankin suosionsa kynnyksellä 40-luvulla. Tove kipuilee, sillä haluaisi tulla tunnetuksi taidemaalarina, mutta sivuprojektina luodut Muumi-hahmot nousevat suosioon. Elokuvan juoni kulkee luonnollisesti ja kertoo oleelliset asiat Toven senhetkisestä elämästä. Elokuva ei sorru Wikipedia-elämäkerraksi, jossa pikakelataan päähenkilön koko elämän huippukohtat lapsuudesta kuolemaan. On onnistunut valinta keskittyä tiettyyn ajanjaksoon ja sen aikaisiin ihmissuhteisiin.

Alma Pöysti sopii Toven rooliin täydellisesti ja hän tuntuu elokuvassa samalta, kuin millainen mielikuva Tovesta on ainakin itseleni muodostunut. Hän tuo esille hienosti Toven kaikki puolet bilettävästä ilottelijasta melankoliseksi pohdiskelijaksi. Pidin erityisesti

hienovaraisista mikroilmeistä, joilla Pöysti välittää niin paljon asioita sekä hänen intensiivisestä läsnäolon tunteestaan.

Tove on koskettava elokuva. Ihmissuhteet kuvataan eläväisesti ja todentuntuisesti. Toven suhde teatterijohtaja Vivica Bandleriin ja kansanedustaja Atos Wirtaseen ovat paljon keskiössä. **Krista Kosonen** tuntuu Bandlerin roolissa samalta kuin hänen roolisuo-rituksensa esimerkiksi *Helene*-elokuvas-
sa. Kosonen onnistuu kuitenkin herättämään hahmollaan katsojassa ristiriitaisia tunteita laidasta laitaan.

Minulle painui mieleen erityisesti kohta, jossa Toven ja Viktor-isän kipuileva suhde kulminoituu isän kuoleman jälkeen tämän tavaroita raivatessa. On kiinnostavaa, miten ihmissuhteilla kehystetään Toven taiteellista luomista ja sitä, kuinka hän ammensi esimerkiksi Tiuh-
tin ja Viuh-
tin hahmoihin

hänen ja Vivican suhteesta. Elokuva tasapainottelee hienosti taiteellisen uran ja suhteiden kuvaamisen välillä.

Rakastan elokuvaa myös visuaalisesti. Se on kuvattu upeasti filmille ja kuvakerronta on onnistunutta. Lavastus ja puvustus ovat upean yksityiskohtaisia ja värikkäitä sekä luovat uskottavaa ajankuvaa, todellakin silmäkarkkia. Myös musiikki toimii onnistuneesti kerroksen keinona.

NIMBY – Kohellusta takapihalla

Ensi-ilta 9.10.2020

Draamakomedia

Nimby oli syksyn ohjelmistosta toinen innolla odottamani elokuva. Pidän todella paljon ohjaaja **Teemu Nikin** edellisestä draamaelokuvas-
ta *Armomurhaajasta*. Se on omape-
räinen teos täynnä syvällistä poh-
dintaa oikeutuksesta ja kuolemasta
mustalla huumorilla väritettynä.
Kun *Tove* ylitti odotukseni, *Nimby*
puolestaan alitti ne.

Nimby on musta komedia
suvaitsevaisuudesta, joka joutuu

koetukselle, kun asiat osuvat omal-
le kohdalle. Nimi tulee not in my
backyard -ilmiöstä, jossa ihmiset
haluavat ajaa hyviä asioita, kunnes
ne vaatisivat henkilökohtaista pa-
nostusta.

Mervi (**Susanna Pukkila**) vie nai-
systävänsä Katan (**Almila Bagria-
cik**) vanhempiensa luo esiteltäväk-
si. Lämsän pikkukylässä rehottaa
uusnatsiongelma, jonka osa Mervin
exä on. Myös vanhemmista paljas-
tuu uusia puolia.

Nimby on ajoin viihdyttä-
vä farssi, jossa on lupaava ja kiin-
nostava alkuasetelma. Harmi kyllä
kömpelö käsikirjoitus ei onnistu
kuljettamaan tarinaa luontevasti ja
elokuvasta puuttuu se jokin. Sekä
elokuvan draama- että komediaele-
mentit takkuilevat. Juonenkänteet
ovat ajoin absurdeja, mutta eivät
onnistu naurattamaan. Elokuva ka-
dottaa fokuksensa aika ajoin, ajoin
laahaa ja toistaa samankaltaisia
hahmojen välisiä dialogeja, osa hah-
mojen motiiveista on epäloogisia.

Hahmoja on paljon, eikä
kaikkiin keskittyminen toimi, sillä
lopputulos on vain hämmäntävä.
Päähenkilö on todella ärsyttävä ja
kömpelösti näytelty, hän vain huu-
taa ratkaistakseen muiden väittelyt.
Ihmiskuva muutenkin on alleviiva-

Kuvaaja Tomi Palsa

tun kyyninen ja puuduttava. *Armo-
murhaajan* pääroolissa loistaneen
Matti Onnismaan roolisuoritus on
Nimbyssäkin onnistunut. Hän vetää
totisesti tarkoituksellisen epäuskot-
tavaksi ja kärjistetyksi kirjoitetun
uusnatsijohtajan roolinsa. Oikein
onnistunut elokuvapahis siis.

Elokuva on täynnä suuria
teemoja, kuten suvaitsevaisuus.
Teemat ovat ehkä jopa liian suuria,
koska *Nimby* tekee niihin vain pin-
taraapaisten eikä sano niistä muuta
kuin itsestään selviä ympäripyöre-
yksiä.

Elokuva on hienon elävai-
sesti ja toiminnallisesti kuvattu.
Vaikka se ei kaikilta osin osu maa-

liin, on hienoa, että tällaista erikoi-
sempaa elokuvaa tehdään Suomes-
sakin ja vieläpä Elokuvasäätiön
rahoittamana.

Miia Hartikainen

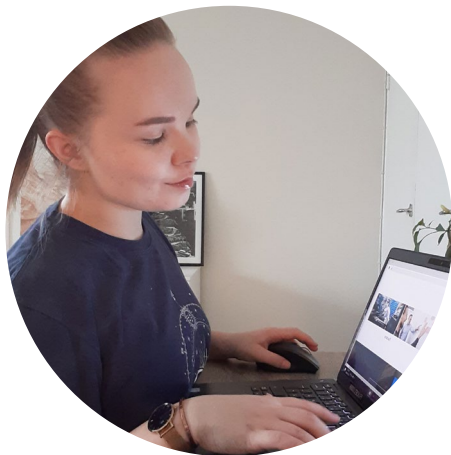
Työharjoittelussa virheistä oppii ja kokemus karttuu

Kun haaveet työharjoittelusta ulkomailla muuttuivat mahdottomiksi, voi hienoja mahdollisuuksia löytää myös omasta kotikaupungista.

Abloyn kansainvälisen markkinoinnin harjoittelu on tarjonnut viidennen vuoden media-kulttuurin ja viestinnän opiskelijalle Laura Väänäselle työpaikan, jossa voi soveltaa yliopistossa opittuja taitoja käytäntöön, oppia uutta sekä tutustua työkavereihin ympäri maailman.

2110043 Asiantuntijuutta kehittävä työharjoittelu. Tämä opintojakso on itsellä ollut mielessä jo melkein opintojen alusta lähtien. Työharjoittelu on tuntunut kaukaiselta mutta tärkeältä, jännittävältä mutta myös houkuttelevalta vaihtelulta opiskeluelämälle.

Haaveissa minulla oli työharjoittelu ulkomailla. Unelmoin pitkään harkkapaikasta Pariisissa, jossa pääsisi kehittämään omaa

ranskan kielen taitoa, tai Lontoossa, jossa pääsisi kokemaan suurkaupungin tunnelmaa. Sitten tuli vuosi 2020 ja suunnitelmat muuttuivat. Ulkomaille lähdöstä tuli mahdottomasta ja pelkän harjoittelupaikan saaminen muuttui entistä haastavammaksi, kun monen yrityksen taloudellinen tilanne romahti muutamassa kuukaudessa.

Jatkoin silti harkkapaikkojen hakua täällä kotimaassa, sillä valmistuminen alkaa jo kurkkia kulman takana. Bongasin LinkedIn-julkaisusta lupaavalta kuulostavan Abloylla avoinna olevan harkkapaikan, joka sijaitsi vielä Joensuussa: International Marketing Trainee.

Aika mahtava mahdollisuus treenata käytännössä kaikkea yliopistossa opiskelemaani viestinnästä kansainvälistymiseen ja markkinoinnista englannin kieleen ja kulttuuriin. Laitoin hakemuksen vetämään ja kesällä sainkin tiedon, että paikka oli minun. Jee!

Abloy on yrityksenä tuttu varmaan lähes jokaiselle suomalaiselle. Eiköhän kaikilla meillä ole avainnippu vähintäänkin yksi Abloyn avain. En ollut aiemmin kuitenkaan kiinnittänyt Abloyhin yrityksenä sen enempää huomiota tai pysähtynyt miettimään kuinka suuresta, monipuolisesta ja kansainvälisestä yrityksestä onkaan

kyse. Harjoitteluni aikana olenkin päässyt työskentelemään ja palaamaan ihmisten kanssa ympäri maailman. Tutuksi on tullut palaverien ajankohtien sumpliminen aikaerot huomioon ottaen, eri kulttuurien erilainen suhtautuminen deadlineihin sekä smalltalk videopuheluiden alussa.

Mitä työtehtäviin tulee, on harjoittelu tarjonnut juuri sopivassa suhteessa haastetta, uuden oppimista ja vanhojen taitojen kehittämistä. Olen päässyt treenaamaan markkinoinnin toteuttamista käytännössä, yrityksen sisäistä ja ulkoista viestintää, somepostausten tekoa, graafista suunnittelua, netti-

sivujen päivitystä ja paljon muuta. Virheiltä ja vastoinkäymisiltä en ole välttynyt, mutta niistä oppii. Oikeastaan parasta onkin ollut se, kun on keksinyt ratkaisun kinkkiseen pulmaan tai päässyt opettelemaan uutta yrityksien ja erehdyksien kautta. Harjoittelun ajan olen tehnyt töitä lähinnä etänä omalta kotitoimistolta käsin, mutta sekin on ollut yllättävän mukavaa.

Vaikka harjoittelu ei ole mennyt ihan kuin olin ennakkoon suunnitellut, en voisi olla tyytyväisempi. Olen päässyt työskentelemään todella kansainvälisessä ympäristössä omalta kotisohvalta käsin, jota parempaa en olisi oikeastaan voinut tässä maailmantilanteessa edes toivoa.

Olen saanut työskennellä mahtavassa porukassa ja oppia taitavilta tekijöiltä. Kaiken kaikkiaan kokemusta on karttunut ja luottamus omiin taitoihin on lisääntynyt hurjasti. Eikä enää tunnu läheskään niin pelottavalta, että opinnot alkavat olla jo loppupuolessa ja työelämään siirtyminen hämmöttää kulman takana.

*Laura Väänänen,
5. vuoden opiskelija
mediakulttuuri ja viestintä*

PS. Abloy International Marketing Trainee -harjoitteluun haetaan keväälle 2021 uutta harkkaria!

Haku alkaa 19.11. ja lisätietoja saa Abloy oy:n LinkedIn-sivulta tai minulta :)

Vuoden tärkein juhla

Hellurei ja hellät tunteet!

Pian on taas vuoden tärkein päivä. Kadut kuhisevat ihmisiä, jotka menevät paikasta toiseen. Kauppojen hyllyt notkuvat uusia tuotteita. Ihmiset jopa hymyilevät kaiken kiireenkin keskellä.

Pyhät saapuvat ja talvi tekee jo tulojaan. Vihdoinkin on myös aikaa keskittyä siihen, mikä on elämässä oikeasti tärkeää. Eli kuluttamiseen.

Black Friday tulee taas 27.11.2020. Voi sitä iloa ja riemua, kun pääsee taas oikein kunnolla törsäämään ja edistämään epäkestävää kehitystä.

Tänä vuonna aion tilata ainakin Zalandoilta bangladeshlaisena käsityönä tehtyjä huokeita vaatteita, jotta voin heittää viime jouluna saadut ryysyt roskeen. Gigantista Applen huippudesignilla sonnustettuja airpodseja... Pitää varmaankin ottaa suoraan kaksi paria, kun ne aina tippuu minne sattuu.

Vuoden suurimpiin hintajuhliin kuuluu toki myös olenaisena osana fyysisen koskemattomuuden loukkaaminen ja

asiakaspalvelijoiden työttömyys. Tämän vuoden hysteriaan olenkin valmistautunut sääntillisesti vaalimalla kaikkia asiakkaita perinteitä aina esimiehen kutsumisesta käsimintään saakka.

Tulkaa kaikki siis mukaan vuoden tärkeimmän kulutuspyhän äärelle. Nyt ei tarvitse miettiä tulevaisuutta. Mustana perjantaina teidän kaikkien synnit ovat anteeksiannettuja!

salvo honoris titulo

Paskaa vai timanttia?

Tervetuloa *paskaa vai timanttia?* -osioon. Tässä jutussa minä, Santtu Heikkonen, mediakulttuurin ja viestinnän lahja postmodernille universumille, luon katsauksen kauhu- ja roskagenren hieman mainstreamin ulkopuolella oleviin elokuvateoksiin.

Lyhyen esittelyn ja arvostelun jälkeen kiteytän ajatukseni elokuvasta joko paska- tai timanttiemojin muodossa. Toivottavasti löydätte uutta katseltavaa!

Kadaver (2020) – Tarina ihmisten itsekkyydestä

Netflixin uusin satsaus kauhuelokuvien saralla on norjalaisen **Jarand Herdalin** ensimmäinen pitkä elokuva *Kadaver*, joka yhdistelee draamaa ja kauhua. Elokuvaa kertoo kolmen hengen perheen elämästä ydinonnettomuuden jälkeisessä maailmassa. Eräänä päivänä perhe saa kutsun näytelmään läheiseen hotelliin, jossa ihmisiä alkaa pian mystisesti katoamaan.

Kadaver ottaa toisinaan oivallisesti kantaa ihmisten luonteeseen ja ydinvoimaan, mutta ei vie viestejään kuitenkaan loppuun

saakka. Monet elokuvassa esitetyt hienot kuvaukset ihmisten ylimielisyydestä ja itsekkyydestä jäävät pinnallisiksi. Samalla tavalla myös *Kadaverin* kauhuelementit jäävät puolitiehen. Kyseisessä pätkässä olisi ollut todella hyvät ainekset erittäin kuumottavaan ja jopa veriseen kuvaukseen ihmisten julmuudesta, mutta tällä kertaa hyviä lähtökohtia ei ole kuitenkaan osattu hyödyntää kunnolla, mikä on toki ymmärrettävää aloittelevan ohjaajan kohdalla.

Kadaverin näyttelijänsuorituksetkaan eivät vakuuta. Äidin (**Gitte Witt**) reaktiot ympärillä vallitseviin tapahtumiin ja jatkuva säntäily paikasta toiseen herättävät lähinnä huvittuneisuutta. Elokuvaa sisältää kuitenkin muutaman melko brutaalinkin kauhua herättävän kohtauksen, mutta ne eivät kuitenkaan kokonaisuutena sitä pelasta.

Jos kaipaat jotain pari hyvää kohtausta sisältävää huonoa katsottavaa, mikä ei oikeastaan myöskään naurata, katso *Kadaver* Netflixistä.

Saint Maud (2020) – Taidetta ja jännittävää tunnelmaa

Rose Glassin esikoisohjaus kertoo nuoresta sairaanhoitajasta Maudista, joka tahtoo pelastaa kuolevan potilaansa kristinuskon avulla. Maud on todella päättäväinen, eikä kaihda mitään keinoja pyrkiessään päämääräänsä. Maudin synkkä menneisyys ja syntisyys tulee kuitenkin esille, mikä meinaa estää tämän hyvät tarkoitukset ja yhteyden Jumalaan.

Saint Maud luo hitaasti läpi elokuvan mystistä ja jännittävää tunnelmaa. Se yhdistelee hienosti pieniä elementtejä kauhusta koskettavaan tarinaan ihmisten kuolevaisuudesta. Elokuvaa ottaa myös taidokkaasti kantaa kristinuskoon ja sen oppeihin.

Saint Maudia voisi sanoa jopa taide-elokuvaksi, sillä se ottaa monia taiteellisia vapauksia esimerkiksi väärinpäin kuvatuissa kohtauksissa. Parasta elokuvassa ovat kuitenkin viimeiset kymmenen minuuttia, jonka aikana kaikki jännite, jota elokuvan aikana on luotu, purkautuu upealla tavalla jättäen katsojien sykkeet korkealle

lopputekstien ajaksi.

Jos tahdot kokea hyvin rakennettua tunnelmaa ja nautit taiteellisista elokuvista, käy katsomassa *Saint Maud* leffateatterissa.

Why Don't You Just Die! (2018) – Huumoria, verta ja korruptiota

Fysiikkaa Joensuussa opiskelleen **Kiril Sokolovin** esikoisteos *Why Don't You Just Die!* on mustaa huumoria ja verisiä toimintakohtauksia sisältävä spektaakkeli, joka taatusti herättää katsojissa monenlaisia tunteita aina ällötyksestä nauruun saakka. Elokuvan tarina lähtee liikkeelle nuoren Matvein saapuessa yllätysvierailulle tulevien appivanhempiensä luokse. Matvein tavoitteena on toteuttaa tyttöystävänsä Oljan toive eli päästää päiviltä tämän isä, joka on mätä poliisipäällikkö.

Elokuvaa sisältää loistavaa dialogia ja toinen toisiaan hienompia taistelukohtauksia, jotka erot-

tuovat loistavasti valtavirtatoimintaelokuvista. Dialogin ja raakojen taistelukohtauksien yhdistelmä saa taatusti puolet katsojista katsomaan muualle ja toisen puolen nauramaan vedet silmissä.

Sokolovia on alettu kutsua tämän elokuvan myötä jo Venäjän Tarantinoksi. Eikä täysin syyttä, sillä esikoisteokseksi *Why Don't You Just Die!* on täysi kymppi, joka toimii erinomaisesti suurella valkokankaalla. Jostainhan se myös kertoo, että Joensuussa hetken asuminen sai Sokolovin kirjoittamaan tämän kaltaisia elokuvia. Tämä leffa on must see, jos diggaa vähäänkään mustasta huumorista, kauhusta ja toiminnasta.

Why Don't You Just Die!:n voit nähdä esimerkiksi 5.12.2020 kauhu- ja roskaelokuvatapahtuma Cinemaressa Joensuun Tapiossa.

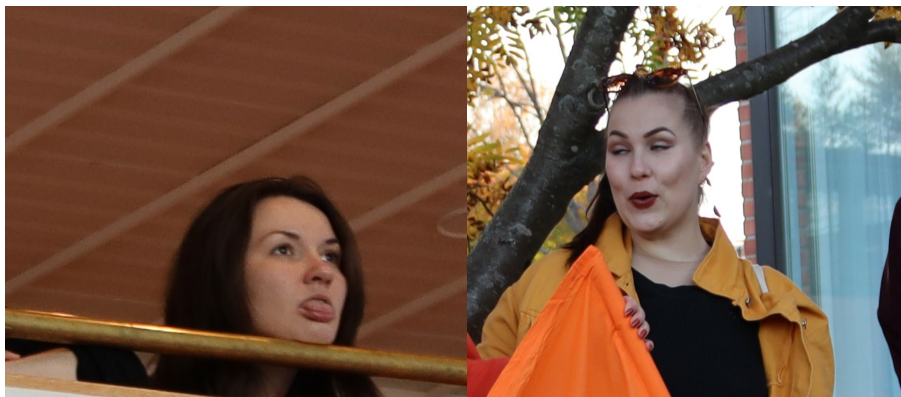

Sanntu Heikkonen

Kuvauspäivän bloopers – Pieleen menneet otokset

Nefalaiset järjestivät kuvauspäivän, jotta mediakirjastoon saataisiin varastoon kuvia somejulkaisuja varten. Kaikki otokset eivät kuitenkaan someen sovi, joten tässä muutamia huvittavimpia huteja!

MP?

Glögi manteleilla ja rusinoilla vai ilman?

Manteleilla ja rusinoilla tottakai!!
Koska juoma+snäkki samassa
-glögimummo

Oih! Mie se niin tykkään kunnon marmeladitortun kera nautiskella lämmintä glögiä. Mitä höysteisempi sen parempi!

-TorttuTerttu

Ilman mantelejajarusinoja!! Ettei pääse epähuomiossa vaikkapa tukehtumaan ja menettämään näin joulumieltään.

- poro pontevoa

ilman mantelia ja rusinoita mutta piparkakun kylkiäisenä!

- Jenni

En hirveemmin tykkää glögistä, mutta varmaan ilman mitään yllätyksiä

-kaakao on parempaa

No hyi helvetti! Kuka perkele nuokin on keksinyt. Litkut litkuina ja purtavat purtavana sanon minä. On se kumma,,, kun tänä päivänä pitää kaikki mahdollinen yhdistellä. Kylä ennen oli kaikki paremmin,,, kun ei asioista tehty monimutkaisia.

-Arska tehtaalta

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365-järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.